

Алеко Константинов

Смиррно! Рота-а п'ли!

Господин редакторе,

На мнение съм да се присъединим ний към в. „Мир“ и заедно да молим почитаемото правителство да вземе още по-сериозни мерки да обезпечи... свободата на допълните избори. Ако питате, то и без туй са взети доста енергически мерки, но кой знай дали са достатъчни. На някои места е обещано на селяните брашънце, ако не гласуват за опозицията, но това средство е твърде съмнително. Нали знаете колко са се изхитрили нашите селяне: изтъкат си платното, па ти ритнат кросното. Я попитайте хаджи Славчовия син какво пати миналия септемврий в Павликени: тамам събрал от ниви-ливади, натъпкал купи-хамбари, напълнил бъчви с вино и каци с тлъсто сирене, па опекар фурна с хлябове, та като разтворил порти в чифлика, от вечер, та до заранта, и викнал:

– Елате, братя селяне! Яжте и пийте до гуша, ала мен да изберете!

Че като руква порой-селяне, с кола, с все добитък, запретват ръце до лакът, отварят уста кат ламы, поядат хляба до троха, до дъно каци със сирене, изпиват вино до капка, а пък техний добитък изскубва сено до сламка. Гено Недялков с Габровски кършат ръце зад порти, кършат и не разбират какво е патмо патило тез пусти техни селяне... И какво, мислите, излиза? Селяните, като си направили кефа, па натъпкват и запас в колата си, потеглят с гайди към изборното място, напъхват хаджи Славчовите бюлетини гдето не трябва, бръкват в другия джоб, изваждат бюлетините на бай Гена и Габровски и ги спущат в урните. Сетил се хаджи Славчовият син, ама късно. Излязъл на портите и се провикнал:

– А-а-а-х! Вашта мама да разплача! – и затворил портите.

Гайдата ручи още по-бясно, селяните се кикотят и вдигат на ръце бай Гена и Габровски... Пустата му България!...

Та искам да ви кажа, господин редакторе, че нашите българи тъй лесно не се подкупват. Ако им дадеш нещо, те не ти отказват, йок! – приберат си го, па пак си карат колата по своя път. Който се надява с подкуп или пък, пази Боже, с голи обещания да спечели нашите хора, той много се лъже, той не познава хората. Нашите хора добре ги е разбрал онзи околийски началник, за когото се говореше тия дни. Ето един деятел в духа на времето! Що му трябва много-много! Дръпне му една литра ракия, яхне връх коня, отзаде му десетина конни жандарми, впуснат се в кариер; накръвил той ония ми ти очи – страх да те побие!... Хвърчи като ураган из чаршията и гдето види събрани, като им скръцне със зъби, като им изреве само: „Брей, мислете си! Ако някой не е разплаквал дете в майка – аз ще разплача!“... Ето едно енергично средство! Тука, както виждате, няма никакво физическо насилие, а само така,

морално. Но не са всички тъй досетливи като този околийски начлник. Напр. *онзи* окръжен управител никак не можал да се досети как е възможно в *Бяла Слатина* да се избере всякой друг освен Драган Цанков, когато цялата околия е за Цанкова. И то ѝ наивно пита големеца:

– *Какво да правя? Ако се ползувам само с жандармите, ще стане кръвопролитие!*

Разбира се, че големецът ще му отговори:

– *Не е моя работа.*

– *Ще трябва войска* – заявява наивният управител.

– *Не е моя работа* – отговаря олимпийски големецът. – *Драган Цанков не трябва да бъде избран.*

Чак след тия думи наивният управител се сетил как трябва да действа и свикал всичките жандарми... Е че тъй, ами как? Трябва да се познае, че има власт! Каква е тази слабост? От 18 май насам съвсем сме се разга... (Чхи!... Настинал ли съм, кой знай) разгалили сме се. Трябва най-сетне почитаемото правителство да вземе някои мерки, за да обезпечи... свободата на изборите. Тръгнал някой си Стефанаки Савов, един нехранимайка, по белослатинските села да агитира за някой си Драган Цанков... Е моля ти се, вземи, че търпи! Много хубаво е постъпило почитаемото правителство, като се е разпоредило да пипнат тоя синчага за яката и да го вдворят на местожителство. И взели да ми казват, че трябвало да се отмени законът за интернирванията! Сака ли ви се?... И туй ми хареса, гдето в някои околии с време се пречистват разни общински състави, разни писарчета. Но знаете ли, господин редакторе, все пак ме е страх. Вироглав е нашият народ. Ето, вземете за пример пътуването на г. Каравелова: ревизорът Тодоров в целия град Орхание можа да намери само един благовъзпитан човек, комуто да внуши какво изискват интересите на... отечеството. Ако да не беше господин Брънчев, кой щеше да разкъса Каравелова. Няма хора! Сиреч има хора, но не са възпитани в страхопочитание и не могат да се проникнат от високите задачи на почитаемото правителство. Е кажете, моля ви се, какво добро можете да очаквате от този народ, когато при всички молби и заплашвания на Тодорова от толкова населения в г. Ловеч да изявят послушание само фаетонджиите от хана „Съединена България“ и само те да подпишат телеграмата за разкъсването на Каравелова!... Освен това страх ме е още от едно нещо: има хас да са се наплодили в последно време повечко такива аслани, какъвто е г. Величков! Има хас! Помните ли в Народното събрание? С пет думи разкъса на парчета всичките свищовски жандарми! Пази Боже!... Не бойте се, господин редакторе! Не се отчайвайте!

Смиррно! Рота-а пли!

Като разкъсат жандармерията, те ще се срещнат лице с лице с българската арррмия!

Смиррно! Рота-а п'ли!...

Ех, мале мила! Като врабци ще се пръсне народът... Вий, господин редакторе, виждали ли сте как фуква да бяга тълпата след залпа на войската? Не сте ли виждали! А-а, много е интересно, да се пукаш от смях!...

Не е туй шега, брате! Арррмия!

Разбира се! Защо харчим за тая пушина трийсет милиона.

Да живей България!

София, 19 януарий 1895 г.

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3729>]